

ASSOCIATION DES DOIGTS DE FEE/Käden taidot ry. Nukkenallemuseo, Ranska/ jäsenmaksu
aikuinen 22€ ja nuori 12€
4, rue de l'Estrangladou, 30350 Lézan, France (OP553902-213402)
tel.04 66 83 19 57 <http://myoldbear.free.fr>; <http://museopaivakirja.20six.fr/>

HEI, Lézan, 25.6.10
Nyt on taas tullut kesä ja yhdistyskirjeen kirjoittamisen aika. Vuodet vierivät. Museon kymmenes vuosi tuli täyteen huhtikuun 1.päivänä.

Viime viikonlopulla tulin Suomesta 10 päivän matkalta. Matkustin taas Ryanairilla Saksan Frankfurt Hahnin kautta, koska se on halvin reitti ja voin lisäksi jättää auton Montpellier'n lentokentälle. Meno-paluu lennot maksoivat 150 euroa. Yöpyä pitää kyllä molemmilla matkoilla Saksassa, koska jatkolento on seuraavana päivänä. Muuten lentoliput olisivat maksaneet 300 euron paikkeilla ja enemmänkin muilla lentoyhtiöillä Marseillesta Suomeen, vaikka ostaa ne internetistä. Suoria lentoja on vain Pariisista ja siihen tulisi vielä Pariisi – Nîmes luotijuna matka. Kesäkuu on jo sesongin alkua matkailussa ja sen huomaa lippujen hinnoissa. Ei ruuhka-aikana, loppukevällä, sain siskolle Ryanairin liput Tampereelta Saksaan ja sieltä Ranskaan yhteensä 45eurolla.

Käytiin Turussa Vanhalinnan koulu- ja lelunäyttelyssä. Sieltä mieleenjääviä olivat erikoisesti vanhat suomalaiset kotitekoiset kangasnuket. Ne olivat liikuttavia persoonallisuudessaan ja vaatimattomuudessaan. Näytteillä oli kaikkein yleisimpiä kotimaisia leluja. « Koska meitä käsketään... » kansakoulumuistoja - näyttelystä pidin myös.

Samalla käytiin « Elämänlanka »-näyttelyssä, joka kertoo ihmiselosta kehdestä hautaan ennen muinoin. Siellä sai ajattelemisen aihetta. Juuri siitä elämästä ja kuolemasta puheenollen tuli mieleeni toissa päivän uutinen. Kuulin, että yksi naapuri oli kuollut liikenneonnettomuudessa viime viikolla. Hän oli väistänyt ohitustilanteessa vastaan tullutta autoa ja ajanut ojaan. Siitä tuli kuolonkolari. Yhtäkkiä ja odottamatta vaan elämä katkesi.

Turun Vanhalinnan nettisivuilla on hyvä videoesitys suomalaisesta kartanoromantiikasta parhaimmillaan. Tässä videolinkki: <http://www-old.tnk.utu.fi/museo/vanhalinna/flash/> Mutta tietenkin paikan päällä näkee parhaiten.

Kesällä kannattaa käydä autoajelulla. Matkan varrelta löytää täysin erilaisia maailmoja kuin tämä meidän 2000-luku. Ei saa olla liian kiire tässä elämässä. Jää paljon kaunista näkemättä. Sitä se minun Dixou-haukkuni on minulle opettanut viime vuoden heinäkuusta asti, kun sen adoptoin. Se on oikein filosofi-koira.

Tämä museoharrastus myös on pysähtymistä ja ajan pysäyttämistä. Joskus meinaan ostaa kokoelmaani vanhan isoisan kaappikellon, vaikka sellaisenkin, joka ei enää käy. Se on konkreettinen aikamerkki ja ihastuttava tunnelman luoja. Museossa aika unohtuu. Tarkkaillaan elämää kolmesta perspektiivistä: eilen, tänään ja huomenna.

Maaliskuussa nukkenallemuseossa kävi vanhojen autojen keräilijä ryhmä. He olivat nähneet ison museokyltin tämän Lézanin kylätien vieressä ja löytäneet sitten myoldbear-sivut netistä. Museo tienasi 110 euroa. Kiva yllätys, josta kerron monine autokuvineen museopaivakirjassa: <http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/175378659/Autoklubi-vierailulla>

Toinen mukava vierailu oli huhtikuun lopulla, kun yhdistyksen jäsen Seija ja hänen englantilainen miehensä Andrew tulivat Englannista 8 vuoden jälkeen katsomaan museoon. He kirjoittivat vierailustaan englanniksi. Julkaisin sen ranskalaisessa blogissani, myoldbear-sivuilla ja museopaivakirjassa: <http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/177083187/Seijan-kirje>

Englannista Lisäksi sain heiltä kokoelmaan 50-luvun englantilaisen Triang-laivan, vanhan ison matkalaukun ja vielä joitakin lapsuusmuistoja Seijan kouluajoista yms. Joukosta löytyy myös pienen tytön aarrearkku 60-luvulta. Seijan maitohampaat ovat siinä tallessa, niin kuin suuret aarteet vaan! Niin me lapset ennen tehtiin. Muistokulttuurista voisi puhua. Haluttiin säilyttää muistona mitä milloinkin.

Huhtikuussa kävin Saksassa. Frankfurt Hahnissa meillä oli treffit kaksossiskon kanssa, hän tuli Tampereelta. Mentiin ensin bussilla Frankfurt am Mainiin ja sieltä junalla Wetzlarin lelumuseoon, joka on noin tunnin junamatka. Myös siitä on museopaivakirja blogissani enemmän:<http://museopaivakirja.20six.fr/museopaivakirja/art/176738223/Virtuaalikaynti-Wetzlarin-lelumuseossa> Wetzlarin museossa oli suurin osa kokoelmasta esillä ilman vitriinejä. Niin on minullakin täällä toisessa kerroksessa ja myös alakerrassa viinikellarissa, jossa on 7 isoa vitriiniä. Niihin ei kaikki mahdu. Wetzlarissa oli videovalvonta. Se tulee hirveän kalliiksi. Enemmän minä laittaisin kaikki lasin taakse.

Nyt kaikki isot museokyltit tien vieressä on uudestaan maalattu. Ne olivat jo rapistuneet 10 vuoden tulessa ja tuiskussa ja ehostuksen tarpeessa. Kyltit ovat tehokkaimpia mainoksia. Vaikka nykyään internetillä alkaa olla jo tärkeä sija. Kaikkia markkinointikeinoja tarvitaan. Kun kysyn museokävijöiltä, miten he saivat tietää museosta. Milloin mitenkin, saan vastaukseksi. Markkinoinnista on tullut minulle elämäntapa tämän 10 vuoden aikana. Minulla on joitakin museomainoksia aina mukana laukussani ja tilaisuuden tullen otan sellaisen esille. Jotain voi niistä mainoksen « siemenistä » joskus poikia...

Tänään oltiin naapurikylän kirpputorilla. Näin siellä yhden meidän kylän asukkaan, sanotaan aina päivää, kun nähdään täällä kylällä. Muuten me ollaan ventovieraita. Hän asuu uudella omakotialueella, joka on lähellä luontoa ja siinä on koirien talutuspaikka. Dixoulla on siellä päin « ulkokuone ». Tämä ystävällinen pienten lasten perheenäiti jutteli, että hän myy usein kirpparilla sellaista, jota ei enää tarvitse ja samalla tienaa vähän rahaa. - Samalla otin puheeksi nukkenallemuseon ja annoin rouvalle museomainoksen. Hän tokaisi, että onko se Lézanissa. Ei tiennyt, että sellainen on täällä olemassakaan! Toisaalta hän on kylän uusia asukkaita varmaan, koska se alue on rakennettu ihan viimeisien vuosien aikana. Muuten kaikki oli ok, yksi asia minua vaan ihmetytti. Hänen kysymyksensä, onko sisäänpääsy maksullinen. Siitä en pitänyt. Ilmaista ei ole museon pyörittäminen, kokoelman kartuttaminen... Päinvastoin kalliiksi kaikki tulee. Kunta ei ole maksajana joka paikassa. Sitten se olisikin eri asia.

Ajattelin juuri sitä kunnallisuutta, valtiollisuutta, pientä yhdistysmuotoa tai yksityisyyttä museotoiminnassa ollessani Turun Vanhalinnassa, Saksassa Nurembergin kaupungin lelumuseossa, Wetzlarin yksityisessä lelumuseossa... Kyllä nuo isot kunnalliset ja valtiolliset hankkeet ovat näyttäneet voitokkaimmilta. Pienet saavat taistella olomassalostaan enemmän. Toisaalta sydäntä lämmittää, kun joskus jotkut museokävijät täällä sanovat, että ei noissa suurissa museoissa ole niin hyvää vastaanottoa kuin näissä pienissä. Kaikilla on paikkansa.

Kunnanjohtajamme on taas vaihtunut. Uusi tuli virkaan helmikuussa. Sattuu olemaan herra ja rouva Bernardin, ystäväperheeni, vävy-poika, lähes nelikymppinen viininviljelijä. Samanaikaisesti koko kunnanvaltuusto uusiutui. Uudet tuulet voivat nyt sieltä puhaltaa, saa nähdä.

Ei ole kuulunut mitään uutta kylämme hienosta linnasta ja sen remontista. Linnapuisto on ihana, olen kerran ollut siellä monta vuotta sitten, kun linnassa asui vuokralla yksi tuttavaperhe. Ei tiedä, milloin me saadaan kyläämme siitä hieno puistoalue. Nykyään on ollut kaikenlaisia kylätapahtumia aika paljon, se on uutta. Sitä vastoin kommunistijuhla- perinteestä tämä Lézan on ollut kuuluisa kauan ja se oli ennen keskeisenä tapahtumana.

Yhdistyksen budjetista puheenollen, tuloja: 312€ on ollut tänä vuonna ja menoja: 337,35€. Samalla

pikkubudjettilinjalla pysytään kuin ennenkin. Kuluvista menoista, puhelin-, sähkö- jne. en laskuta paljoa yhdistystä, vaan hoidan ne yksin. Jos tarpeen, lainaan yhdistykselle korottomana. Viime vuonna ei enää tarvinnut kuten edellisinä vuosina, ja yhdistys alkoi lyhentää velkaansa minulle ensimmäistä kertaa, kun loppuvuoden 2009 tulos oli hiukan ylijäämäinen. Toivottavasti niin on myös tänä vuonna. - Minä olen nukkenallemuseon « mesenaatti », « mécénat ». Keppihevosestani siinä on kyse.

Kokoelma karttuu ajan mukana. Harvinaisuuksia minä etsin. Aarten metsästystä tämä on. Viime aikoina olen hakenut eniten vanhoja nukketaloja, joita on jo yli kolmisenkymmentä. Antiikkimarkkinoilla yms. on mukava käydä, aina oppii uutta, vaikka ei aina kaupoilla olisikaan. On ollut opettavaista vierailta eri museoissa. Vertaan omaa kokoelmaani toisten aikaansaannoksiin. Saman keräilykärpäsen puremia ollaan, mutta lopputulos on erilainen. Se juuri kiinnostaa.

Hammaslääkäriässä näin artikkelin ranskalaisen journalistin ja esseistin, Jean-Louis Servan-Schreiberin, uusimmasta kirjasta: « Trop vite! » Pourquoi nous sommes prisonniers du court terme?, jossa hän arvostelee nykyajan kiireistä elämänrytmiä, kuten minä ylempänä. Hän sanoo, että me haluamme nähdä tai näämme kaiken vain lyhyellä tähtämellä, « metrin päähän », eikä ollenkaan tai paljonkaan pitkällä tähtämellä. Tässä alempana Walt Disneyn näkökulma asiasta.

Viimeisin ostokseni museoon on muovinen 26cm pitkä Mikkihiiri 60-luvulta. Walt Disney Productions copyright, ehkä valmistettu Italiassa. Sain halvalla 12euroa kirpparilta. Samasta olen nähnyt pyydettyä jopa 98euroa! Ostin sen, koska olen huomannut, että kaikki sukupolvet pitävät Walt Disney tuotannosta. Museossa pienet lapset huutavat riemuissaan niitä nähdessään: « Mickey! » Se on säilyttänyt suosionsa 1920-30-lukujen taitteesta asti nykypäivään.

Vuonna 1961 Walt Disneyltä kysyttiin haastattelussa, mitä uusia suunnitelmia hänellä oli seuraavaksi vuodeksi. Tämä monitaiteilija vastasi, että ei hän ajattele pelkästään ensi vuotta, vaan seuraavaa 10 vuotta suunnitelmia tehdessään.

Alkuvuosina kiipesin täällä Etelä-Ranskassa monelle Sevensien läheiselle vuorelle. Korkeimmat ovat vähän yli 300m kuten Eiffel-torni Pariisissa. <http://fi.wikipedia.org/wiki/Eiffel-torni> Sieltä näkymät ovat mahtavat joka ilman suuntaan. Silmä ja sielu lepää, kun katsoo kauas horisonttiin. Vuoren huipulla minä unelmoin silloin jostakin tällaisesta kuten tämä nukkenallemuseo... jo vuonna 1992, kun tulin tänne ensimmäistä kertaa.

Takaisin maan pinnalle! Pääsesonki aika lähestyy ja alkaa 14.heinäkuuta Ranskan kansallispäivänä. Sanotaan, että silloin on « koko Ranska » maantiellä. (65,4 milj.asukasta <http://fr.wikipedia.org/wiki/France>). Ja siihen lisätään vielä ulkomaalaiset turistit. Jos joku poikkeaisi tänne Nukkenallemuseoon...Ryhmätkin olisi tervetulleita.

Heinä- ja elokuussa on antiikkimarkkinat, ensin Uzèsissä ja sitten Barjacissa. Muuten ei ole mitään erikoista uutta ohjelmassa, ainakaan vielä tiedossa, meillä yhdistyksessä on samat vanhat suunnitelmat. Sitten jos « ovet aukeavat » voidaan niitä toteuttaa. Museon elämä jatkuu hiljalleen.

Paikalliseen Midilibre-lehteen tulee artikkeli nukkenallemuseosta parin viikon päästä, se on tervetullut mainos juuri ennen kesäsesonkia.

Kiitos yhdistyksen jäsenille yhteistoiminnasta ja sama kiitos myös kaikille museon ystäville! En olisi « yksin hiihtäjänä » selvinnyt 10 vuoden päähän, sekin on jo pitkä matka.

Hyvää kesää kaikille ja kuulumisiin!

Ulla-Maija Suonpää

Puheenjohtaja/Kädentaidot ry./Association des doigts de fée